

peale mulle kolmkümmend ehk nelikümmend hoopiturja peale laduda.“

Seepeale läks ta ukse juure ja tõi oma tubli reisi kapi senna, andis seda wüürsti käte ja keeras ennast kümmarkülle wüürsti ete maha üteldes: „Antke aga peale,³ küll ma neist saadud hoopidest jälle kergeste lahti saan, kui aga seda mo armulik wüürsti herra ise lubama saab.“

Wüürst (suure healega naerdes): „Kuule talupoeg! Sinu jagamise üle wõi keegi nuriseda; ja saad selle targa nõuu eest, minu käest weel wiis kuld tükki peale kauba. Säh, wõta kõik wiisteistkümment korraga, ja seisa siis ise paigal!“

Seepeale wõtis wüürst tema kapi ja andis t'ale sellega kolmkümmend kerged hoopid. „Nüüd wõid sa minna,“ — hüüdis ta — „ja waata järele, et sa neist jälle lahti saad, anna aga iga mehele kõik oma täis jagu käte.“

„Tänan teid südamest kingituse eest, armulik wüürsti herra, küll ma neist wiimastest lahti saan.“ Ja nende sõnadega pugis ta uksest wälja.

Suurest eest kojast läbi minnes, seisis kawal Hans, kammerteender, juba treppi peal ees, oma poolt kingitust wastu wõtmas. Aga talupoeg ei näinud teda tähele panewad waid rutas kiire sammudega trepi poole. „Pea! pea!“ hüüdis kawal Hans; — „kus sa nii rutad? Oled sa meite en-

dist tehtud kaupa juba ära unustanud? — Silmapilt anna pool jagu süia, wõi muidu....“

„Ah ja so! Ma oleks seda jo peaaegu ära unustanud! Wäga hea meelega!“

Nende sõnadega hakkas ta tema rindu kinni, tõmbas ta põrandale maha ja andis t'ale oma reisi kapi selja pihta, kus juures ta ise need ees tulewad sõnad iga hoobi juures wälja ütles:

„Kui—ma—ei—lõdks—siis—sa—ei—karjaks—
Si—wõi—parata—waene—lurjus—Imeteust—sa
—saad—nüüd—osa—See—eest—kannata—kaa—
wopja—“

Meie kohtlik jagaja ei olnud weel mite pool sest lubatud osast äraannud, seal jooksiwad, selle toleda kisa peale, wastu wõtjast, mitu kammerteendert temale appi, et teda nende rufika hoopide alt wälja peasta ja kaa ehk tema andjale seda sama jälle isekeskis kätetajuda. Aga korraga kõlas läbi lahtise ukse wüürsti heal nende sõnadega: „Keegi ei tohi oma kät talupoia külge pista, ehk teda tema palga jagamises eksitada. Talupoeg jaga kohtlikult!“

„Ja, armulik herra, ma mõtlen, ta ei pruugi pärast mite minn peale wiha pidada, et ma teda ehk olen petta tahtnud;“ sellega hakkas ta jälle uut hoogu edasi andma ja ei jätnud mite enne järele, kui see sõna wopja wiimseks suust oli wälja ööldud.